

2650.

Безчестието грозно на дедите
За внуците изглежда като чест
Чрез чудодействието на парите,
Изпратени на точния адрес.

Разбойници превръщат се в барони,
В министри, а дори и във царе
По някакви неписани закони,
Които бедният не ще прозре.

Властта е заместител на морала
По всички географски ширини
И е затворила Земята цяла
Сред своите невидими стени.

Носителите ѝ за цял живот
Се хвалят с благороден произход.

2651.

Не е ли комунизмът онзи Бог,
Съгласен всекиго да опрощава
За хилядите грехове *en bloc*,
Извършени във Негова прослава?

От заповедите Му ни една
Не е против човешките убийства,
Когато в завладяната страна
Той лично над убийците съдийства.

Очиства с мека четка съвестта
Ако немирна мисъл я споходи –
Ненужна замърсителка е тя
За причастените със кръв народи.

Сред всички богове, които знаем,
Със право считат го за невменяем.

2652.

*Човек, това звучи гордо.
(Максим Горки)*

Аз горд съм, гордо че звучи „Човек”,
Но гордостта ми някак става малка,
Когато забелязвам как мълчи,
Щом го превръщат в мръсна изтривалка.

Кое ли робство той не изтърпя,
Душицата му за да оцелее
И кой ли зъл тиранин не възпя
И е готов отново да възпее!

Тук-там се мярка някой светъл лик
На хора непожалили кръвта си
Във името на идеал велик
И щастие за трудовите маси.

Но жалко, че подобно изключение
Не стига в свят със гъсто население.

2653.

Да беше някой съдия подкупен
Той би получил двадесет заплати
И с поздравления би бил отрупан,
Властта в запас когато го изпрати.

Но той бе само съвестен служител
На фирма със огромни капитали
С напет и сладкогласен предводител,
Нает да уволнява, не да жали.

Изхвърлиха го сякаш бе отпадък
(Самите шефове били в „тревога”),
Но в името на новия порядък
Налагало се пестеливост строга.

Било е спешното му уволнение
Спасителният пояс без съмнение.

2654.

Във връзка с всеобхватните промени
Възможността за избор се мени,
Добро и Зло работеха на смени,
Днес изборът е между две злини.

Известно е – човек на всичко свиква,
Понявга с разум, по-често със бой,
На нововъведения откликва
Ведно с литературния герой.

Коя злина по-малко е опасна
Е важният съвременен проблем,
Доброто вече буква е безгласна,
Това приемаме го щем – не щем.

За него ще се правят дисертации
И утешителни манифестации.

2655.

Как лесно се човек обезличава
При освещаване на знамената,
Където Господ го освобождава
От угризения за кръв пролята!

С оръжието неодушевено
Той слива се в едно единно цяло,
За подвизи е то предназначено
И то за подвизи е закопняло.

А гледйки се отстрани по-късно
Не е във състояние да схване
Наистина ли делото му мръсно
Като геройско дело ще остане.

Религия с война се братски сливат,
Щом трябва хората да се избиват.

2656.

Готови опаковани мечти
Се днес наемат на цени достъпни,
За тях човек си струва да пести
И после с удоволствие да тръпне.

В красивия ни и немирнен век
За кинолентата е всичко лесно –
Убийства, изневери, джаз, кючек,
А също сцени в царството небесно.

Дори без всякакъв изготвен план
Чрез филма може да се наблюдава
Стрелба по папата богоизбран

И как стрелеца той оневинява,
Защото го приема за оръдие
На Божието славно правосъдие.

2657.

Каква е справедливостта на силата
Узнава лесно всеки победен,
Когато го повеждат към могилата,
За всеки грях възможен обвинен.

Историята помни комунистите
С Катин в леса с човешка кръв облян,
А тях успешно следват ги нацистите
Със Лидице и Орадур сюр Глан.

Кланета? Да. Но всекидневно хората
Желаят щастие и собствен дом -
На мирно съществуване опората,
Не спомени за смърт и за разгром.

Така ще бъде всякога. Поне
До изгрева на следващо клане.

2658.

Земята има шеметни способности
Да смесва в себе си вода и кръв,
Но сляпа е за дребните подробности
На зверства и на безчовечна стръв.

Привикнахме на кратки съобщения
„Убити са около милион”,
А имената им са без значение,
За да заслужат земния подслон.

Те имат спомени и родословие,
Но не и правото да се сравнят
Със видна светска дама при условие,
Че има повод да я разведат.

И затова светът е пълен с нови
Огромни, но безименни гробове.

2659.

Защо движението на душата
Преобладаващо е вертикално?
Тя често във съмнения се мята
Отвесно – от реално в идеално.

За политиците са „ляво”, „дясно”,
А за душата само „долу”, „горе”,
Нагоре – Рая и това е ясно,
Надолу – там са адските простори.

Тя няма скорост, но е със посока,
Опитва се да качва върховете,
Оскъдно къс е на живота срока,
А бързо се натрупват греховете.

Душата често и безшумно страда,
Щом от високото на ниско пада.

2660.

Във миналото искам да се взра,
Човечеството цяло да обхвана,
Да стигна до самите му недра
И неговата същност първозданна.

Не виждам нищо друго освен мрак,
Човекът липсва... Само господари
Навред поставят своя кобен знак,
А робът с робска участ се товари.

Тук-там проблясват приказни дворци,
Опразнени от дух и с празни хора,
Гнезда на короновани глупци,
На Времето закрили кръгозора.

Но само тази недостойна клика
Се слави и цени от Историка.

2661.

От самочувствието и таланта
Получена е чудотворна смес,
С която поетическата кранта
Замества липсващия ѝ овес.

Съотношението им е доста сложно
И всеки иска да го уточни –
Това за някои е невъзможно
Дори с партийно сваляни цени.

Сравним ли самочувствието с плява,
Откритие тревожно правя аз,
Че ако плявата преобладава
Магаре се отглежда, не Пегас.

Но Времето със гъстото решето
Загадката решава. Общо взето.

2662.

От БКП през БСП към Мафия
Измина Партията дълъг път
И пред богатата ѝ биография
Във потрес занемял е днес светът.

О, колко чудни са метаморфозите,
Които преживя в борба за власт
Над беззащитната страна на розите,
Единствен дом за всекиго от нас!

Тя бе и пеперуда, и гъсеница
Върху трупа на кроткия народ,
Но никога не е била изменница
На правдата в партийния живот.

А правдата тъй бързо се менеше,
Че да се стигне невъзможно беше.

2663.

Празниците – спирки към смъртта,
Пътя на живота ни чертаят
За подмолите на Вечността,
Там където е на всички краят.

Календарът ни ги подслони
С обещания за постоянство,
Но властта ги после отмени
И достави празници от странство.

А народът ни ги възприе
Без дори за миг да протестира –
Има ли значение чие
Божество на празник е кумира?!

Всеки бог наричат вездесъщ,
Краят е обаче вечно същ.

2664.

*Alexander died. Alexander was
buried, Alexander returneth into
dust. (W. Shakespeare, "Hamlet")*

Най-стари в този Божи свят са кварките
На възраст много милиард години,
По-стари са дори и от хлебарките,
Маймуните и техните роднини.

След тях на ред е строят на частиците,
Атомите начело с водорода,
На стройни молекули във редиците,
Обединение по космична мода.

Те всички със безсмъртие дарени са,
Но заедно изграждат смъртно тяло,
Чиито сложно устроени гени са
Остатък от безсмъртното начало.

При някои животни по Земята
Безсмъртието идва чрез децата.

2665.

Страна, от пълнонулие налегната,
Си внася единици от чужбина,
Сама във робския хомот е впрегната
И горко злата си съдба проклина.

Опита с цар. Провал. С banker – трагедия,
Не ѝ подхождат мозъците вносни
И не с венец от бляскави победи е,
А, както казва Дянков, с ”пици постни”.

Но постните, те също са на свършване,
Коланите за сетен път се стягат,
Защото след стопанското окършване
Отново гладни хората си лягат.

И глас ечи в ефира и по жиците:
„Защо ли си избихме единиците?!”

2666.

В Централния Съвет на боговете
Земята е известна с лоша слава,
Във нейните селения пресвети
Не иска никой божество да става.

„Изпратихме им момък безупречен,
А те го обругаха и разпнаха
И той оттегли се за отдих вечен
Под неизвестна галактична стряха.

Сега за Бог им служи кръгла топка,
Но те жестоко и безспир Го ритат,
За да Го вкарат в мрежестата клопка
И от това наслада да изпитат.”

Не можех нищо да им отговоря,
А и избягвам с богове да споря.

2667.

За бедните богатство са надеждите,
На вид са много и разнообразни,
До бъдно благоденствие се свеждат те,
Но са преобладаващо напразни.

А най-напразните от тях са честните:
Че от спестовност се забогатява,
Блага най-хубави че са небесните
И че от глад умът се прояснява.

Във този дух изтичат им годините,
Надеждите теглото не променят,
Не го смегчават даже бюлетините
За избор, дето дава им остенът.

Без тях обаче ако заживеят
Те още повече ще обеднеят.

2668.

Колега Уилям Шекспир, добър ден,
Макар и непознат, аз твой съм фен,

Творбите ти отдавна изучавам
И всяка във подробности познавам.

Обичам те и съм си позволил
Навред да подражавам твоя стил,

Защото свои мисли не намирам
И предпочитам да шекспиризирам.

Ромео, Хамлет, Яго и крал Лир
В речта ми появяват се безспир

И с мен са вкъщи или на пазар –
От теб красив и драгоценен дар.

Но вместо да получа одобрение.
Изпратиха ме спешно на лечение.

2669.

България, разправят, има пет,
Разхвърлени из двата континента
И всички номерирани подред,
Но липсващи на картата в момента.

С различна скорост се разпадат те
След неизбежни за целта кланета
И броят на убитите расте –
Предимно млади български момчета.

От всичките остана ни една
България, от кърлежи сразена,
Една за всички бъдни времена
И затова за нас е тя безценна.

Но ако искаме да я спасим,
Ще трябва да я обеззаразим.

2670.

*Мъл тишем по указке наших сердец,
а наши сердца принадлежат партии...
(Михаил Шолохов)*

Кой грижи се за живите покойници,
Чието население расте?
Изпитват остра нужда от настойници
Откакто са без лична мисъл те.

Поела ги е Партия кърмилница
И води ги напред във стегнат строй,
На тях и на рода им е закрилница,
Единна в мир и по-единна с бой.

Така бе във Съюза на Съветите
И при нацизма – кръвния близък,
На Партията заради заветите
Избиха хора и избиват пак.

Но за убийствата ти почети
Не тях, а Нея с „Бог да Я прости!”

2671.

*През последните десет години от Ватикана са пропъдени
848 свещеници за педофилия.*

От Божи гроб до папския дворец
Исус Христос предълъг път измина,
Срази Смъртта, а Златният телец
Смени ослицата му с лимузина.

Със неговото име на уста
Тълпи купуваха си светла вяра
И на отците святи под властта
От вярата се раждаше поквара.

Зад богомъченическия лик
Чрез педофилия и симония
Почернен бе Христовият светлик
Със трудно изтриваема помия.

Но се твърди: човекът щом е Папа,
Той невъзможно е да се изцапа.

2672.

На масата изпъстрена с банкноти,
Се срещат независимите власти,
В които вярват всички патриоти
Или изцяло, или пък отчасти.

Законодателна или съдебна
Те двете с изпълнителна се сливат
И на парите чрез мощта вълшебна
Страната ни открай-докрай покриват.

Наивници, безумни вие бяхте
И слепи за голямата измама,
Защото никога и не разбрахте,
Че разделение на власти няма!

Не чакайте задгробна изненада! –
Така е в рая и така е в ада.

2673.

Аз наблюдавам зрели подлеци,
Които помня още като малки -
Играеха на храбреци-летци
Със самолетчетата-залъгалки.

Сега са алчни. Лъжат и крадат,
Без срам се подиграват със Закона.
Кой тласна ги в такъв порочен път? –
Моралът се оказа слаба броня.

Не е ли чудо – малкото дете,
Света готово с обич да прегърне,
Незбелязано да порасте
И в урод някакъв да се превърне?

Да, чудо е и то от чудесата,
Все още неизбежни на Земята.

2674.

Скрижалите с пропуснатото щастие
През моя продължителен живот
Опитах се да пиша с безпристрастие
„На ползу роду” и на цял народ.

Аз зная, че ще бъдат неиздадени,
Защото Истината е излишен труп
И нейните останки са продадени
Настаро както винаги на куп.

Сега у нас на мода е представата,
Че комунизмът всъщност бил добър
И честно подпомага ни забравата
За безпощадния червен сатър.

Човек чрез нея упокой намира
И мозъка си хигиенизира.

2675.

Сред нявгашните недоразумения
Изпъкват, непонятни и загадъчни,
Кръгът комунистически явления,
Озаглавени с думата „упадъчни”.

„Упадъчни” поеми и мелодии,
От някой талантлив творец създавани,
(Симфонии, комедии, рапсодии...),
От ЦеКа бяха строго забранявани.

„Упадък” съществуваше в балтоните,
Във начина, по който сме подстригвани -
Това преследваше се от законите,
Дори и най-невинното подмигване.

С упадък бореха се до припадък,
Дордето се превърнаха в отпадък.

2676.

Как лесно хора стават блюдолизници!
Как лесно, как необичайно лесно!
Безсъвестност и подлост им са ризници
И скрити в тях живеят си чудесно.

Способностите към обединение
Изглеждат, сякаш че са им вродени,
Те се гордеят с всяко шефско мнение
И със охота падат на колени.

Не, няма начин как да ги прогоните,
Оказва се, че са по право прави,
Тях защитават ги навред законите
Във най-демократичните държави.

А още по-добре са при тираните,
Защото там са вечно сред призиваните.

2677.

Той първи никога не се класира,
Защото геният е вечно сам,
Самотен нови пътища намира,
За да преминат после други там.

Дали щастлив е или е нещастен
Най-често питат след като умре,
Когато на глада е неподвластен,
А също на султани и царе.

Отсекли са крилата му, но все,
Той вече Делото е сътворил
И вместо него то ще се прочуе
Без оглед мил ли е или немил.

Но геният е за света удобен
Предимно ако трайно е загробен.

2678.

С героизирането на смъртта
Се занимават доста занаяти,
Поръчките се дават от властта
С отпусканите за целта заплати.

Прекрасна смърт със знаме във ръка! –
Сърцето от вълнение изтръпва
И клетва съм готов да изрека,
Когато тя за друг човек настъпва.

А истината е от тук далеч:
Изцяло мръсно дело е войната!
Да мреш от меч, куршим или картеч
Е най-велика глупост на Земята!

И тази глупост по канален ред
Се плаща от военния бюджет.

2679.

Он сеял зло без наслаждения.

Нигде искусству своему

Он не встречал сопротивления -

И зло наскучило ему... (М.Ю. Лермонтов, „Демон”)

Да се творят злини без наслаждение

Дали наистина си заслужава,

Освен когато чрез постановление

Партийният водач ни задължава?

Разбира се, че не. У нас Системата

Се основава цяла на морала

И най-подробно е развита темата

В комунистическата ни централа.

„Добро и Зло са класови понятия”

Доказва Партията ни пречиста

„Кое то за човека е симпатия,

То е обратното за комуниста”.

И тази свята истина безспорна

За нашите дела е отговорна.

2680.

Аз искам да възпея невъзпятата
Достъпност до човешките блага,
За извънредно важна е призната тя
От всички в миналото и сега.

И Папата излиза с изявления
По този вечно наболял проблем
И в унисон със левите течения
Желае да му вдъхне нов подем.

О, кой ли не участва в надпреварата
От баницата да отреже къс!
Дори първосвещеникът на вярата
Е пръв во главе със Светия кръст.

Блага щом търсят всички със надежда,
Защо не питат кой ги произвежда?

2681.

Лицемерието – скрита сила
В скъпия за всички ни живот,
Колко хора е опропастила
Със отровно сладкия си плод!

Тя прониква тайно във Закона,
Думите напълва с нов товар,
На двусмислието под заслона
Се усеща пълен господар.

Няма негри. Има африканци.
Педерастии няма. Само гей.
Съществуват само ромски танци.
Цигански да споменеш не смей!

Както казал е Езоп-класика:
Всяко зло започва от езика!

2682.

Обсебен съм от две красиви дами,
Които възпитават паметта ми,

Едната се нарича Журналистика,
А другата е кръстена Статистика.

Те ми доказват с думи, факти, данни
За мен, наивника, отвред събрани

Чрез етери, катетъри, уретери,
Че две и две съвсем не прави четири...

Доверието дал съм си под наем
И то изцяло днес е във властта им,

А те самите са под управление
На хора с тайно предопределение.

Разправят ми, че са отбор юнаци
Със много злато и парични знаци.

2683.

Разреждането на виновността –
На Двайсти век великото откритие,
Осигурява ни възможността
Да няма отговорност за убития.

Дали един е или милион
Е безразлично за законодателя,
Създал демократичния Закон,
Темида който във съда препратила.

Решението за смъртта е взето
И стига до безброя на палачите,
Насечено на първо, второ, трето,
И тъй нататък... до гробокопачите.

Виновни няма. Хората се сетили
Да не оставят никакви свидетели.

2684.

Живее край Балкана странно племе,
Обича свободата, но я няма
И робството от много дълго време
Е негова национална драма.

Със него постепенно то се слива
Като със собственост незаменима
И без да ще увереност добива,
Че робството му вечно ще го има.

Водачите, самó които турга,
В голямото си мнозинство са вносни:
Доган, Местан, Станишев и Кобурга
Му носят изненади съдбоносни.

Но то успява да ги изтърпява
И нещо повече – да оцелява.

2685.

Възвишеният акт на мисълта
Е най-прекрасното човешко свойство,
Но все пак той остава под властта
На остроо хранително разстройство.

Разстройството добива дива мощ
И спира откривателския полет,
Не пита ден ли е или е нощ,
Да го възспре не може и Престолът.

Духът, възпят като несъкрушим,
Не става ли слуга на телесата,
Когато се налага да търпим
На тленността им тъмна нищетата?

Уви, и най-красивата поема
Безсилна е при болки във корема.

2686.

Законно линия въображаема
Посочва собственика на замята
И право той да получава наема
От всеки, който ползва ѝ богатата.

Това е злата и необяснимата
Особеност в човешката държава,
Преутвърдена трайно чрез незримата
Черта, прокарвана със бойна слава.

А по-необяснимо положение
Е, че за кървавата чест военна
На фронта се изпращат поделения
С деца на масата обезземлена.

За собствениците се те сражават
И за целта медали получават.

2587.

Преглеждам твърде стари писмена
Във търсене на слово „справедливост”
И виждам, че във древни времена
Е ползвана с голяма пестеливост.

Във Илиадата не я открих,
Там шества волята на боговете,
Прескачайки умело стих след стих,
Тъй както скача и през вековете.

„Мне отмщение и аз воздам” *
Това се мъдри във Светата книга.
„Намира ли се справедливост там?” -
Умът големия въпрос повдига.

Най-вероятно тя първоначално
До нас достигнала е нелегално.

**Вехтия Завет (Пета книга Мойсеева)*

2688.

Наслада е да се чете и чува
Как нашата прославена войска
Навсякъде с дух бодър марширува
И твърдо стъпват нейните крака.

Тя не безчинства и не изнасилва,
Не издевателства и не краде,
Невръстните деца гальовно милва,
Бонбонки е готова да даде.

А другите войски?! О, мили Боже!
Чудовища със сатанински лик!
Те грабят и дерат човешки кожи
И гаврят се с пленения войник.

На бас се хващам, че до този ден
Мнозина също мислят като мен.

2689.

Короната? От неизвестно кой
Е още в древността изобретена
За целите на робския покой
И срам на цялокупната Вселена.

С вълшебна мощ е надарена тя
Лица човешки да преобразява,
Да се превръща в символ на властта,
А даже в обещание за слава.

Макар безкръвна, тя пролива кръв,
С брилянтите не може да я скрие,
Добива се или чрез пъпна връв,
Или чрез който повече избие.

Невероятно! Мъртвото творение
Се храни със човешко преклонение.

2690.

За хомосексуалната реалност
Необходим е вече нов фолклор,
Щом неотдавнашната ненормалност
Сега не се приема за позор.

Принцеси за принцеси ще се женят,
Мъже-русалки жертви ще ловят,
Снежанковци снежанките ще сменят,
Щастливи със джуджетата ще спят.

А мустакатата Шехерезада
Ще гали младия Шехерезад
И ще му шепне в нощната прохлада
Слова за сексуалния преврат.

По новия добре утъпкан път
Деца невръстни смело ще вървят.

2691.

Ако светът Наполеон прогони
На остров малък и обезлюден,
Задават се отвред наполеони
И всеки следващ - по-окървавен.

Нима това е някакъв особен
Природен и неотменим закон –
Човек навеки да е неспособен
Да си живее без наполеон?

Наполеони – малки и големи,
Поникват като бурени навред,
Разклащат бременните си кореми,
Но раждат само смърт и робски гнет.

Обичат ги безоките тълпи,
А Бог, изглежда, също ги търпи.

2692.

От разума на бездуховността
Се раждат извергите на терора,
Помощници щом трябват на Смъртта
За осмъртяване на много хора.

Към Онзи свят прокарват път широк
Със проходимост хиляди в минута,
Чрез взривове ги хвърлят на възбог,
А злобата е тяхната валута.

Какво подхранва тази бясна страст?
Величие, безумие, коварство?
Или стремежът към престъпна власт,
Завършващ със корона и със царство?

За труповете, щом напуснат сцените,
Девизът е „Тежко на победените!”

2693.

Съществуват и еничерки.

Тя е плодът на бликащо бездарие,
Напълнена със подлост всепризната,
Не само за да предаде България,
Но да предава и българщината.

Безмислието нейна е стихия
Сред водопад от осквернени думи,
С които прави опити да скрие
Кръвта от анадолските золуми.

Изменници на вярата ни дали я
На чуждоземци да държи ибрика
И в тази безутешна аномалия
Да жертва на България езика.

За тези грехове тя не мизерства
А над народа беден министерства.

2694.

Какво изпитва гладното дете,
Когато му говорят за Доброто
Или когато приказки чете
За справедливостта на обществото?

Обхваща го изгаряща тъга –
Неназована, страшна и неясна,
И блян по недостъпните блага
В Родинаста му – мащеха прекрасна.

Във злоба се превръща този блян
Попадне ли на благодатна почва,
Детето-мъж е в бъдещето взрян
И злобата си да множи започва.

Тя бавно и несетно се натрупва
И с много кръв невинна се изкупва.

2695.

*...жълтият смях на братя
Карамазови..(Ст. Цвайг)*

Смехът е ням, но е красноречив.
О, в колко много шарки се явява!
Не само жълт, той може да е сив
И в сиво този свят да оцветява.

Смехът на безогледния тиран
Е оцветен с червена, ярка злоба,
А той, тиранът-гений самозван,
Се мисли за божествена особа.

Угодниците му превиват гръб,
Със възхищение му се усмихват
И даже в дните на всеобща скръб
Възторзите им никога не стихват.

Смехът за тях отдавна е обряд,
Но той е също като тях без цвят.

2696.

Настъпило е време за мълчание.
Словата са износени докрай
Във опит да намират оправдание
На кой ли не престъпен негодяй.

На обществото-дракон в говорилнята
За думите се готви смисъл нов –
От властите, която е най-силната,
Използва го, когато е готов.

А Свободата, Равенството, Братството
Удавиха се в кръв и във сълзи
И Мъдростта със Глупостта Богатството
Успя в единен блок да съюзи.

Мълчи народът ни обезверен
Най-гръмогласно в изборния ден.

2697.

Добре ли си живее Бог на небето?

Има ли охрана? (Въпроси на верующ)

По време на дъждовен ден във рая
Бог тръгна на разходка без чадър,
Защото капките дъждовни от безкрая
Не стигаха до стареца добър.

Той ловко между капките премина
Чрез дадената му вълшебна власт
Във името и на Отца, и Сина,
От Райския съвет с единен глас

Отдаваха му чест небесни стражи
И всеки срещан бляскав серафим,
Приличащ във известна степен даже
На ватиканските гвардейци в Рим.

Видя, че в рая всичко е наред
И се прибра във своя кабинет.

2698.

Отгдет се взе голямото покачване
На всенародното ни опростачване?

Започва то с водачите безлики,
Прибързано наричани велики,

И продължава трайно във редиците
На дипломатите и политиците,

Които като принцове живеят
И със простацината се гордеят.

Простак да си е вече основание
Да имаш политическо влияние

И знак, че Партията ти честита
На теб напълно може да разчита.

Че кой посмял би със пренебрежение
Дас отрече това съображение!

2699.

Оръжията във един момент
Ако се хвърлят всички в океана
Ще се роди огромен континент,
Но за военните ще е измяна.

Безмислието трябва да сменят
Със работа полезна и почтена,
Когато постепенно разберат,
Че мир желае цялата Вселена.

Това не ще се случи, за беда,
Макар че по начало е възможно,
Но не за „ангелите” на реда
И именно това е най-тревожно.

Ще кажа без да мисля, че съм пръв:
Вампирите се хранят с чужда кръв.

